

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/78/2024
Identifikačné číslo spisu:	1521204448
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1521204448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: J. X., narodený XX. C. XXXX, J., R. XXX, Č. K., zastúpený: Marián Galbavý, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Trnava, Kapitúlská 448/6, IČO: 51 436 108, proti žalovaným: 1/ H. H. F., narodená XX. H. XXXX, L. Č. XX, 2/ M.I.A s.r.o., so sídlom Bratislava, Černyševského 46, IČO: 36 287 075, 3/ A. U. F., narodený XX. O. XXXX, L., H. XXX/XXA, všetci zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom Žilina, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO: 36 436 640, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B5-51C/9/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. januára 2024 sp. zn. 2Co/36/2023-260, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 6. decembra 2022, č.k. 51C/9/2021-190 žalobu zamietol, žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Žalobca sa žalobou zo 16. 11. 2021 domáhal určenia, že rozhodnutie žalovanej 1/ ako jediného spoločníka žalovanej 2/ o navýšení základného imania žalovanej 2/ na základe vkladu žalovaného 3/ je voči nemu neúčinné. Súd vec právne posúdil podľa § 42a ods. 2 a ods. 3 písm. c), 42b ods. 1 a ods. 2, § 38 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Súd mal preukázané, že žalobca žil (v roku 2005-2015) so žalovanou 1/ ako druh a družka, pričom jej v októbri 2013 a januári 2014 požičal finančné sumy, ktoré nevrátila, vynaložil finančné prostriedky aj na byt, ktorý mala pôvodne vo vlastníctve žalovaná 1/. Kúpnu zmluvou pod V 2324/14 z 03. 03. 2014 žalovaná 1/ previedla byt na žalovanú 2/, ktorá je v súčasnosti vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Nakoľko žalovaná 1/ žalobcovi požičanú sumu nevrátila, domáhal sa žalobca jej zaplatenia na súde. Krajský súd v Brne rozsudkom zo 16. júna 2021 sp. zn. 17Co/61/2019-278, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02. 08. 2021 a vykonateľnosť dňa 06. 08. 2021 zmenil prvostupňový zamietajúci rozsudok tak, že uložil povinnosť žalovanej 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 67.423,77 eura s príslušenstvom a na jeho podklade je

vedené exekučné konanie pod sp. zn. 344EX 573/21. Od 08. 07. 2021 je výška vkladu žalovanej 1/ ako spoločníčky v spoločnosti žalovanej 2/ v sume 6.639 eur. Od 08. 07. 2021 je v spoločnosti žalovanej 2/ ako ďalší spoločník vedený aj žalovaný 3/, ktorý preukázateľne reálne splatil svoj vklad v sume 93.361 eur, o ktorú sumu sa navýšilo základné imanie, žalovaná 1/ je tak spoločníčkou v podiele 6,64 % a žalovaný 3/ v podiele 93,36 %. Podľa účtovnej závierky z 31. 03. 2021 boli aktíva žalovanej 2/ v sume 167.697 eur (oproti predchádzajúcemu roku vzrástli o 6.554 eur). Prihliadajúc na úkony žalovanej 1/ ako dlžníka súd dospel k záveru, že svojim konaním nezmenšila svoj majetok v takom rozsahu, že by v jej vlastníctve neostal žiaden a tým ohrozila uspokojenie pohľadávky žalobcu. Ako spoločníčka má aj po 08. 07. 2021 (po vstupe žalovaného 3/ do spoločnosti, vklad z 22. 06. 2021, 23. 06. 2021 a 08. 07. 2021) evidovaný ten istý vklad vo výške 6.639 eur a aktíva ako sú uvedené vyššie. Jediné, čo sa zmenilo je percentuálny podiel v ďalšom rozhodovaní vzhľadom na výšku vkladov žalovaných 1/ a 3/ ako spoločníkov. Konštatoval, že úmysel sám o sebe, bez ukrátenia uspokojenia nároku veriteľa nestačí na vznik nároku na odporovanie a žalobca nepreukázal, že by žalovaný 3/ mal vedomosť o tom, že žalovaná 1/ ako dlžník chceta ukrátiť veriteľa zbavením sa majetku a to ani pri náležitej starostlivosti, keď počas jeho vkladov (posledným z 23. 06. 2021), žalovaná 1/ nebola zaviazaná súdnym rozhodnutím na finančné plnenie voči žalobcovi. Práve pre absenciu tejto hmotnoprávnej podmienky súd žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. januára 2024 sp. zn. 2Co/36/2023-260 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žalovaní 1/, 2/, 3/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k právnomu záveru, že žaloba mala byť zamietnutá z iného právneho dôvodu, preto strany vyzval na vyjadrenie sa k novej aplikácii ustanovenia § 42b ods. 2 OZ a posúdeniu pasívnej legítimácie žalovaných 1/ a 3/. Odvolací súd dospel k záveru, že žaloba mala smerovať len voči žalovanému 3/, ktorý mal z odporovateľného úkonu prospech. Mal za to, že argumentácia žalobcu nie je správna, nakoľko nejde o čisto jednostranný úkon, z ktorého mala prospech žalovaná 1/. Síce žalovaná 1/ rozhodla o navýšení imania v spoločnosti ako jediný spoločník a konateľ v spoločnosti (žalovaná 2/), ale k dokonaniu úkonu došlo práve splatením vkladu žalovaným 3/, čím vstúpil do spoločnosti ako spoločník, nakoľko ide o obdobný prípad ako pri prevode obchodného podielu (keď jediný spoločník a štatutár spoločnosti rozhodne a následne zmluvou prevedie na tretiu osobu, ktorá má z tohto úkonu prospech). Žalovaní 1/ a 2/ tak nie sú v spore pasívne legítimovaní a žaloba má byť voči nim zamietnutá. Vo vzťahu ku žalovanému 3/ bolo potrebné posudzovať, či mu musel byť známy úmysel dlžníka (žalovanej 1/) ukrátiť svojho veriteľa a v prípade jeho nepreukázania nebol dôvod zaoberať sa tým, či došlo reálne k zmenšeniu majetku žalovanej 1/. Dodal, že nebol dôvod posudzovať, či žalovaný 3/ dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohol poznať, nakoľko nie je blízkou osobou žalovanej 1/ a ani právnickou osobou, v ktorej má žalovaná 1/ účasť (§ 42a ods. 3 a 4 OZ). Nakoľko z dokazovania nevyplynulo, že žalovaný 3/ má iný vzťah so žalovanou 1/ ako čisto obchodný, a že išlo o koordinovaný postup žalovaných 1/ a 3/ s cieľom žalovanej 1/ zmariť uspokojenie pohľadávky žalobcu, žalobca nepreukázal splnenie podmienky, že žalovaný 3/ musel o úmysle žalovanej 1/ ukrátiť svojho veriteľa vedieť, čo má za následok zamietnutie žaloby. Odvolací súd považuje za dostatočné predbežné posúdenie poskytnuté súdom prvej inštancie, ktorý uviedol, že nepovažuje za preukázané splnenie zákonných všetkých podmienok k úspešnému odporovaniu právneho úkonu. Dodal, že navyše súd nie je a nemôže byť predbežným právnym posúdením viazaný. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a namietal, že súd prvej inštancie nevyslovil predbežný právny názor podľa § 181 ods. 2 CSP a odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s touto odvolacou námietkou. Prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Nestotožňuje sa so záverom odvolacieho súdu, že žalovanej 1/ a žalovanej 2/ chýba pasívna legítimácia v spore pri vyriešení právnej otázky, či sa žalovaná 1/, ako jediný spoločník žalovanej 2/, rozhodnutím o navýšení základného imania a peňažným vkladom žalovaného 3/ do žalovanej 2/, dopustila konania, ktoré ukracuje dovolateľa - veriteľa žalovanej 1/. V tejto súvislosti uviedol, že zo skutkového stavu vyplýva, že k rozhodnutiu žalovanej 1/ o navýšení základného imania došlo až po rozhodnutí Krajského súdu v Brne sp. zn. 17Co/61/2019 - 278

dňa 16. júna 2021 a žalovaná 1/ ako jediný spoločník a konateľ žalovanej 2/ rozhodovala o majetku spoločnosti, ktorej trhovú hodnotu bola 200 000 eur a pri výkone exekúcie na jej obchodný podiel by mohol byť žalobca úspešný na 100 %. Preto je nesprávny záver súdu, že žalovaná 1/ nezmenšila svoj majetok a prospech z tohto úkonu žalovanej 1/ mala samotná žalovaná 1/, ktorá aj naďalej užíva nehnuteľnosť, rovnako ako pred navýšením základného imania žalovanej 2/. Rovnako mala prospech z úkonu žalovanej 1/ aj žalovaná 2/, nakoľko zmenou pomeru obchodných podielov v spoločnosti zabezpečila svoj majetok pred exekúciou obchodného podielu zo strany dovolateľa.

4. Žalovaní 1/ až 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil, prečo súd prvej inštancie neposkytol dostatočné predbežné právne posúdenie veci.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý

proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

13. Pokiaľ žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, v danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 12.) je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia, pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že nedošlo k dostatočnému predbežnému posúdeniu. Mal za to, že pokiaľ súd prvej inštancie predbežne uviedol, že nepovažuje za preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok k úspešnému odporovaniu právneho úkonu, takéto predbežné posúdenie odvolací súd považuje za dostatočné. Zároveň dodal, že predbežným právnym posúdením nie je a nemôže byť súd viazaný.

14. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

15. Pokiaľ žalobca namietal nesprávny úradný postup súdu v rámci predbežného právneho posúdenia, dovolací súd uvádza, že ani v prípade zmeny právneho posúdenia (oproti predbežnému právnemu posúdeniu veci), ktoré je v konečnom dôsledku výhradne vecou konajúceho súdu (iura novit curia), nemôže dôjsť k porušeniu procesných práv strany sporu (účastníka konania). Zmena právneho posúdenia súdom prvej inštancie v rámci príslušného prvoinštančného konania stranu sporu (účastníka konania) totiž nediskvalifikuje z možnosti uplatňovať svoje procesné práva priznané jej Civilným sporovým (mimosporovým) poriadkom v ďalšom konaní pred odvolacím súdom (m. m. IV. ÚS 374/2022, č. 81/2022 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky). Na podklade uvedeného je potrebné aj túto argumentáciu dovolateľa vyhodnotiť ako nedôvodnú.

16. Žalobca ďalej formálne vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pokiaľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V tejto súvislosti uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil pasívnu legitímáciu žalovaných 1/ a 2/ pri potrebe vyriešiť právnu otázku, či sa žalovaná 1/, ako jediný spoločník žalovanej 2/, rozhodnutím o navýšení základného imania a peňažným vkladom žalovaného 3/ do žalovanej 2/, dopustila konania, ktoré ukracuje dovolateľa - veriteľa žalovanej 1/.

16.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 ods. 1 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16.2. V preskúmvanej veci však dovolateľ nevymedzil označený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľ totiž v danom prípade ani len nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku v zmysle predmetných ustanovení. Odvolací súd právne posúdil pasívnu legitímáciu žalovaných 1/ a 2/ tak, že nie sú v tomto spore pasívne legitimovaní. Vychádzal z toho, že nejde o čisto jednostranný právny úkon, lebo k dokonaniu úkonu došlo až splatením navýšeného vkladu žalovaným 3/, čím vstúpil do spoločnosti žalovanej 2/ ako spoločník. Z § 42a OZ vyplýva, že odporovať možno právnym úkonom dlžníka (žalovaný 1/), ktorými ukracuje veriteľa (žalobca). Následne si veriteľ môže súdnou žalobou uplatniť právo odporovať právnemu úkonu proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech (§ 42b ods. 2 OZ). Rozhodnutie orgánu spoločnosti o zvýšení základného imania (či už valného zhromaždenia alebo jedného spoločníka) nie je priamo právnym úkonom v zmysle § 34 OZ, ale špecifickým korporátnym aktom. Až na jeho základe následne vznikajú právne úkony (prevzatie záväzku za vklad, zmena spoločenskej zmluvy, podanie návrhu na zápis do Obchodného registra), ktoré môžu byť následne predmetom odporovacej žaloby, ak by išlo o konanie ukracujúce veriteľa. Preto z takto položenej otázky nevyplýva, na akom právnom úkone sa mali žalovaní 2/ a 3/ podieľať, ktorý by zároveň poškodzoval žalobcu ako veriteľa, nakoľko len samotným rozhodnutím jedného spoločníka ako orgánu spoločnosti (žalovanej 1/), neexistoval medzi dlžníkom a žalovanými 2/ a 3/ žiaden zmluvný vzťah. Z uvedeného vyplýva, že na otázke formulovanej dovolateľom nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Preto ak dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, tak ako sa to stalo aj v prejednávanej veci, tento nedostatok má za následok odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. V časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP podané dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.